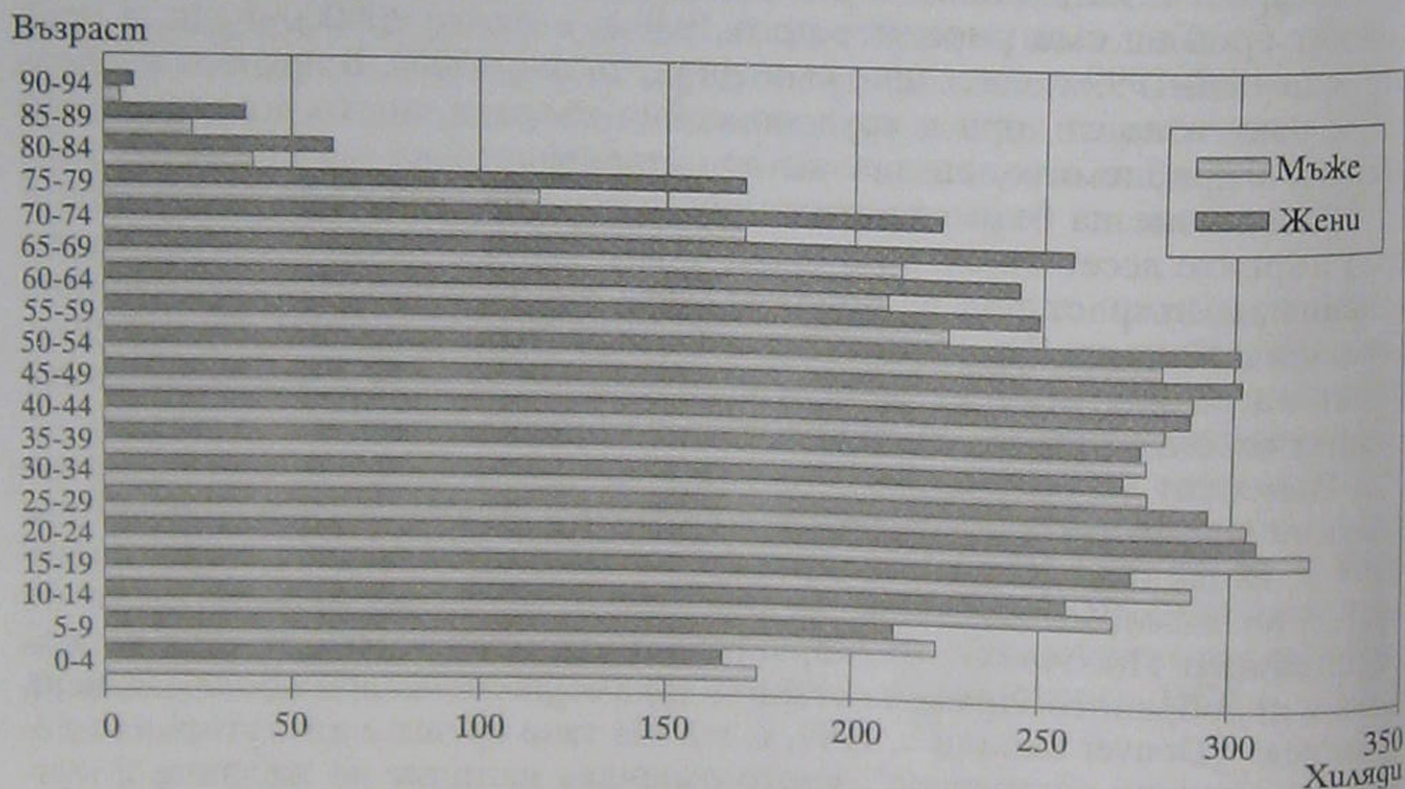

участие в други общественнополлезни дейности. Днес в условията на преход в нашата страна проблемът със старите хора се свежда преди всичко до тяхното оцеляване и осмисляне на живота им.

Целта на настоящата статия е да се проследи процесът на остаряване на населението в България през периода 1960-1999 г. Информацията, която е използвана, е от текущата статистическа отчетност, съдържаща се в публикацията на НСИ „Население“ (1998).

Преди да започна конкретния анализ на остаряването на населението в България, ще се спра на възрастовото разпределение на населението към 31.12.1999 г. Както се вижда от фиг. 1, възрастовата пирамида се стеснява откъм основата и началото на този процес може да се определи около 1980 година. Причината за това явление е намаляващата раждаемост. За последните 20 години преобладаващ е двудетният модел семейство, следван от еднодетния, който зае позицията на тридетния модел. На същата диаграма се установява още една деформация на възрастовата пирамида, която се отнася за възрастовия интервал 25-45 години. Най-вероятното обяснение на този факт е емиграцията. Известно е, че хората на възраст между 20 и 40 г. преобладават сред напускащите страната ни след 1989 г. Основание за подобно твърдение ми дава следното: лицата на възраст 25-45 г. към 31.12.1999 г. са родени между 1955 и 1980 г., когато броят на родените деца нараства. През същия период липсват резки промени в смъртността, които биха обусловили съществени изменения в броя на населението от съответните възрастови групи.

Фиг. 1. Възрастова структура на населението на България към 31.12.1999 г.